

Que comenci la tragicomèdia electoral!

written by Jordi Segura Castellví | 4 d'abril de 2024

Capítol 1: Presentació

En un escenari polític vibrant i tensat, les eleccions al Parlament de Catalunya del 2024 s'apropaven com un huracà. Tots els carrers de Catalunya es van omplir de consignes i debats apassionats. Els partits, com actors en un drama, es preparaven per a la gran funció electoral. Les seves cares reflectien una barreja de determinació i nervis, com si estiguessin a punt de representar una tragicomèdia en què els guions canviaven constantment i els girs inesperats eren la norma. El públic, amb els ulls posats en ells, esperava ansiosament el desenllaç d'aquesta obra teatral política. I així, els candidats es llançaven als escenaris, amb els somriures forçats i les promeses grandiloqüents, sense saber que el teló estava a punt de pujar i revelar els seus secrets més foscos. La tragèdia i la comèdia es barrejaven en una dansa incerta, i els espectadors, amb les seves pròpies apostes i preferències, esperaven que aquesta obra tingués un final satisfactori. Però, com en tot bon drama, res era segur. Els partits, com actors en un joc d'ombres i llums, es movien pel tauler polític, fent malabars amb les seves ideologies i estratègies. I així, la tragicomèdia electoral es desplegava davant dels nostres ulls, amb tota la intensitat i la incertesa que aquest gènere teatral podia oferir. Els cartells, ara més que mai, semblaven anunciar una obra única, on els protagonistes no només lluitaven per la victòria, sinó també per la seva pròpia supervivència política. I així, el teló es va aixecar, i la funció va començar. Que comenci la tragicomèdia electoral!

Capítol 2: Els Partits

1. **ERC (Esquerra Republicana de Catalunya):** Els independentistes de sempre. Amb una història rica i una passió

ardent per a la llibertat, ERC es presentava com el defensor de la causa catalana. Però, darrere els somriures públics, els líders es barallaven internament pel poder, creient que eren els millors. Els anomenats “independentistes de sempre” no es posaven d’acord, i la paraula “autocomplaença” flotava en l’aire. ERC també creia que ells eren la Catalunya que volien els catalans, i que la seva visió era la veritable expressió del poble.

2. **Junts**: Els “companys de viatge” d’ERC. Amb una retòrica més agressiva, Junts es proclamava com la veritable força independentista. Però, en els passadissos del poder, conspiraven i s’acusaven mútuament de traïció. Junts tenia un pla més gran: un messies que creia que era el líder absolut i que la veritat era seva. Aquesta figura misteriosa es movia entre les ombres, prometent canvis radicals i una nova era per a Catalunya. Però, qui era realment aquest messies? Què volia? Només el temps ho revelaria.

3. **CUP (Candidatura d’Unitat Popular)**: Els radicals. Amb una visió revolucionària, la CUP volia trencar-ho tot. Però la seva inexperiència i la seva retòrica incendiària els feien impopulars. Criticaven tothom, des de Junts fins al PSC, acusant-los de feixistes o de voler espanyolitzar Catalunya.

4. **PSC (Partit dels Socialistes de Catalunya)**: Els unionistes. El PSC es presentava com la veu de la raó i la moderació. Però, en secret, els seus líders s’afanyaven a complaure els seus amos a Madrid. Criticaven els independentistes, però també volien guanyar vots entre ells.

5. **VOX**: Els “espanyolistes”. Amb una agenda conservadora i una aversió visceral a la cultura catalana, VOX era com un toro enfurismat. Però, la seva influència encara era limitada. Criticaven tots els altres partits, especialment els independentistes.

6. **Ciudadanos**: Els “dretans”. Ciudadanos, amb la bandera

espanyola i el menyspreu per la llengua catalana, volia desmantellar tot allò que fos catalanista. Però, la seva popularitat s'apagava a poc a poc. També eren crítics amb els independentistes.

7. **Aliança Catalana**: El vot ocult. Amb un discurs controvertit, Aliança Catalana volia fer trontollar els fonaments de la política. Parlaven de tot allò que la resta de partits independentistes pensaven, però no gosaven de dir obertament. Els titllaven de feixistes, xenòfobs i radicals, però la seva influència creixia en silenci.

8. **Escons en Blanc**: Els defensors de la protesta. Aquests rebels moderns volien canviar-ho tot. Volien que la gent votés els seus ideals i, si creia que la política estava podrida, que els votés per deixar cadires buides. Volien canviar la llei electoral. No criticaven, però tampoc confiaven en cap dels altres partits.

9. **El PP (Partit Popular)**: El partit que va néixer dels hereus del franquisme, en va sortir Vox com a branca dura. El PP a Catalunya hi era per obligació, perquè no podia permetre que Vox li prengués l'espai. Però per convicció no hi seria. El PP anava en contra de tota llengua que no fos el castellà, tot i que només ho deia en els llocs on governava. No tenia opcions a Catalunya, només grataria el que pogués de VOX i Ciudadanos.

Capítol 3: Desenllaç

La nit de les eleccions va arribar. Les urnes es van omplir de vots, secrets i esperances. ERC, Junts i la CUP es miraven amb desconfiança. Els "independentistes" es barallaven per la glòria. La CUP acusava a tots de feixistes. I els hereus dels "escons insubmisos" esperaven pacientment el seu moment.

El futur de Catalunya penjava d'un fil. Els egos, les traïcions i les rivalitats s'entrellaçaven com fils d'una intriga política. Qui guanyaria? Qui perdria? Només el temps ho revelaria. I així, la cortina es va aixecar, i la història

va començar a escriure's. Els partits es van asseure a negociar, amb les seves diferències i les seves ambicions. ERC hauria de pactar-hi, però prefereix el PSOE, dient que Junts és de dretes i no els deixen governar. Junts fa el mateix i critica ERC per fer el que ells ja han fet a grans ciutats. La CUP va a la seva, acusant de feixisme a qualsevol que no els agradi. Els "independentistes" es barallaven, i els "unionistes" miraven l'espectacle contents. Els d'Aliança Catalana continuaven fent soroll en silenci.

I així, la Catalunya política seguia el seu curs, amb els seus enfrontaments, les seves promeses i les seves decepcions. Els ciutadans observaven, esperant un canvi real, una solució als seus problemes quotidians. Però, al final, qui guanyaria? Qui seria el líder que portaria la nació cap a un futur incert? Només el temps ho revelaria, mentre els partits continuaven la seva dansa de poder i els ciutadans esperaven, amb els seus somnis i les seves frustracions, que algú els escoltés i els representés de veritat.